

RHEN

Onder mijn vingernagels zit bloed. Ik vraag me af hoeveel mensen ik deze keer heb gedood.

Ik duw mijn handen in de ton naast de stallen. Het ijskoude water bijt in mijn huid, maar het bloed gaat er niet af. Eigenlijk zou het me niets uit moeten maken, want over een uurtje is het allemaal toch weg, maar ik verfoei dit. Het bloed. Dat ik niets weet.

Ergens achter me klepperen hoeven op de keitjes, gevolgd door gerinkel van paardentuig.

Ik hoef niet te kijken. Mijn wachtcommandant volgt altijd op veilige afstand totdat de metamorfose compleet is.

Wachtcommandant. Alsof Grey nog wachters heeft om te commanderen. Alsof hij de rang niet bij gebrek aan anderen heeft verdiend.

Nadat ik het water van mijn handen heb geschud, draai ik me om. Grey staat een paar meter achter me, met aan de teugel IJzerhart, het snelste paard uit de stal. Het dier ademt zwaar; ondanks de vroege ochtendkou glimmen zijn borst en flanken van het zweet.

Hoelang we hier ook al gevangen zitten, Greys verschijning blijft telkens weer een verrassing. Hij ziet er even jong uit als op de dag dat hij een plek bij de elitetroepen van de koninklijke lijfwacht verdiende. Zijn donkere haar een beetje warrig, zijn huid glad, zonder rimpels. Zijn uniform past hem nog uitstekend; elk gespje en riempje perfect in orde, elk wapen glimmend in het bijna-duister.

Ooit fonkelde er iets van gretigheid in zijn ogen, een vonkje verlangen naar avontuur. Naar uitdaging.

Die glans is allang gedoofd – het enige onderdeel van zijn uiterlijk dat niet door de vloek herschapen wordt.

Ik vraag me af of hij zich ook over mijn onveranderde verschijning verbaast.

‘Hoeveel?’ vraag ik.

‘Niet een. Deze keer waren al uw onderdanen veilig.’

Deze keer. Ik zou opgelucht moeten zijn. Dat ben ik niet. Mijn onderdanen zullen snel genoeg opnieuw in gevaar verkeren. ‘En het meisje?’

‘Verdwenen. Zoals altijd.’

Opnieuw kijk ik naar het bloed op mijn handen en ik voel de vertrouwde beklemming op mijn borst. Ik draai me om naar de ton en steek mijn handen nog eens onder water. Het is zo koud dat het me bijna de adem beneemt.

‘Ik zit onder het bloed, commandant.’ Woede vlamt op in mijn borst. ‘Ik heb iets gedood.’

Alsof zijn paard gevaar bespeurt, stampet en danst het aan de teugel. Grey steekt een hand uit om het dier te kalmeren.

Ooit zou er een stalknecht naar buiten zijn gerend om het paard van hem over te nemen, zeker bij het horen van mijn barse toon. Ooit was er een kasteel vol hovelingen, geschiedschrijvers en adviseurs die er goed geld voor over zouden hebben gehad om een sappige roddel te horen over prins Rhen, kroonprins van Sinteldaal.

Ooit was er een koninklijke familie die de wenkbrauwen zou hebben gefronst om mijn fratsen.

Nu ben alleen ik er nog, en Grey.

‘Ik had een spoor van mensenbloed uitgezet op het pad dat het bos uit loopt,’ zegt hij, onaangedaan door mijn woede. Hij is dit gewend. ‘Het paard kon het goed bijhouden, totdat u in het zuidelijkste gedeelte van uw landerijen een roedel herten tegenkwam. We zijn ver uit de buurt van de dorpen gebleven.’

Dat verklaart de vermoeidheid van het dier. We hebben vannacht ver gereisd.

‘Ik neem het paard wel,’ zeg ik. ‘De zon komt bijna op.’

Grey geeft me de teugels. Het laatste uur is altijd het moeilijkst. Alweer vol spijtgevoelens vanwege mijn falen. En als altijd wil ik alleen nog maar dat dit voorbij is.

‘Nog speciale verzoeken, sire?’

Aanvankelijk was ik zo frivool om daarop ja te zeggen. Ik koos voor blond of bruin. Grote borsten of lange benen of een wespentaille. Ik verwende en fêteerde ze, en als ze niet voor me vielen, was een ander vlug gevonden. De eerste keer leek de vloek vooral een spel.

Zoek er eentje die jij leuk vindt, Grey, zei ik lachend, alsof het een voorrecht was om vrouwen voor zijn prins te mogen uitzoeken.

Toen veranderde ik, het monster raasde door het kasteel en liet een bloedbad achter.

Tegen de tijd dat het seizoen opnieuw begon, had ik geen familie meer over. Geen bedienden. Alleen zes wachters, van wie er twee zwaargewond waren.

Na het derde seizoen had ik er nog een.

Grey wacht nog steeds op een antwoord.

Ik kijk hem in de ogen. ‘Nee, commandant. Het maakt me niet uit.’ Zuchtend loop ik al met het paard naar de stallen, maar opeens blijf ik staan en draai me om. ‘Wiens bloed heb je voor dat spoor gebruikt?’

Grey stroopt zijn mouw op. Een lange snijwond, waaruit nog een traag, karmozijnen stroompje bloed sijpelt.

Ik zou hem kunnen bevelen zijn arm te verbinden, maar over een uur, wanneer de zon helemaal op is, zal de wond verdwenen zijn.

Net als het bloed op mijn handen en het zweet op de flanken van het paard. De keitjes zullen warm zijn van de vroege herfstzon, en mijn adem zal niet langer wolkjes vormen in de ochtendkou.

Het meisje zal verdwenen zijn en het seizoen zal opnieuw beginnen.

Ik zal weer net achttien zijn.

Voor de driehonderdzevenentwintigste keer.

H A R P E R

In Washington D.C. is het zo koud dat het verboden zou moeten worden. Ik trek de capuchon van mijn hoody over mijn hoofd, maar de stof is tot op de draad versleten, dus veel helpt het niet. Ik vind het vreselijk om buiten op de uitkijk te staan, maar mijn broer neemt het ergste deel van deze klus voor zijn rekening, dus probeer ik niet te klagen.

Ergens verderop in de straat schreeuwt een man, een claxon schettert. Terwijl ik een huivering onderdruk, kruip ik nog wat verder weg in de schaduw. Naast de stoeptrand vond ik net een oud breekijzer en ik klem mijn vingers om het roestige metaal, maar de onbekende schreeuwer lijkt ver bij me vandaan.

Een blik op de stopwatch op Jakes telefoon vertelt me dat hij nog dertien minuten heeft. Dertien minuten, daarna is hij klaar en kunnen we een kop koffie halen.

Niet dat we geld hebben, maar Jake heeft altijd tijd nodig om weer rustig te worden en hij zegt dat koffie helpt. Ik word er juist opgefokt van, waardoor ik niet meer kan slapen en pas tegen vieren 's ochtends in bed stort,

waarna ik natuurlijk school mis. Van dit laatste schooljaar heb ik al zo veel dagen overgeslagen dat het waarschijnlijk niet veel meer uitmaakt. In elk geval heb ik geen vrienden die me zullen missen.

En dus zullen Jake en ik aan een hoektafeltje zitten in de cafetaria die de hele nacht open blijft, en zijn handen zullen een paar minuten trillen om zijn mok. Daarna zal hij me vertellen wat hij moest doen. Veel goeds is het nooit.

Ik moest dreigen dat ik zijn arm zou breken. Ik draaide zijn arm op zijn rug. Volgens mij trok ik hem bijna uit de kom. Zijn kinderen waren erbij. Het was afschuwelijk.

Ik moest hem slaan. Zei tegen hem dat ik zou doorgaan totdat er een tand loszat. Toen vond hij het geld opeens heel snel.

Deze vent was muzikant. Ik heb gedreigd een van zijn vingers te verbrijzelen.

Ik wil niet horen op wat voor manieren hij ze geld weet te ontfutselen. Mijn broer is lang en heeft de bouw van een rugbyspeler, maar hij is altijd zachtaardig en vriendelijk geweest. Toen mam net ziek was en pap met Lawrence en zijn mannen te maken kreeg, zorgde Jake goed voor mij. Hij liet me in zijn kamer slapen of smokkelde me het huis uit om een ijsje te gaan eten. Dat was toen pap er nog was, toen pap degene was die bedreigd werd door Lawrence' 'collectanten', de mannen die bij ons aan de deur kwamen om het geld op te eisen dat pap had geleend.

Nu is pap er niet meer. En Jake speelt collectant om te zorgen dat die lui ons met rust laten.

Het schuldgevoel bezorgt me buikpijn. Als het alleen aan mij lag, liet ik het hem niet doen.

Maar het ligt niet alleen aan mij. Mam is er ook nog.

Volgens Jake zou hij best meer voor Lawrence kunnen doen. Om daarmee tijd te winnen. Maar dat zou betekenen dat hij de dingen waarmee hij nu alleen nog maar dreigt ook echt moet uitvoeren. Het zou betekenen dat hij mensen werkelijk pijn moet gaan doen.

Het zou hem kapot maken. Nu al kan ik zien dat dit hem verandert. Soms wilde ik dat hij zijn koffie in stilte dronk.

Toen ik dat een keer tegen hem zei, werd hij kwaad. 'Dus jij vindt het moeilijk om ernaar te luisteren? Ik moet het dóén.' Zijn stem klonk gespannen, nors, en sloeg bijna over. 'Jij hebt geluk, Harper. Jij hebt geluk dat je er alleen over hoeft te horen.'

Nou. Wat een geluksvogel.

Maar meteen daarna voelde ik me egoïstisch, want hij heeft gelijk. Ik ben niet snel en niet sterk. Op de uitkijk staan is de enige manier waarop ik van hem mag helpen. Dus nu houd ik mijn mond als hij over zijn bijna-wreedheden moet vertellen. Vechten kan ik niet, maar luisteren wel.

Ik werp een blik op de telefoon. Twaalf minuten. Als zijn tijd om is, houdt dat in dat de klus is misgelopen en dan is het de bedoeling dat ik ervandoor ga. Mam meeneem. Ergens onderduik.

Het is weleens weggetikt tot drie minuten. Twee minuten. Maar altijd duikt hij weer op, hijgend en soms bespat met bloed.

Voorlopig maak ik me nog geen zorgen.

Roest bladdert af onder mijn vingertoppen als ik het ijskoude breekijzer in mijn hand laat rollen. Het duurt niet lang meer tot de zon opgaat, maar waarschijnlijk ben ik tegen die tijd zo door en door koud dat ik het niet eens meer merk.

Ergens dichtbij klinkt een lichte, vrouwelijke lach en ik gluur even om het hoekje van de portiek. Er staan twee mensen op de hoek van de straat, precies aan de rand van de lichtkring onder een lantaarnpaal. Het haar van het meisje glanst als in een shampooeclame en zwaait heen en weer terwijl ze een beetje wankelt. Alle cafés zijn om drie uur gesloten, maar het is duidelijk dat zij niet is gestopt. Naast haar petieterige minirokje en openhangende spijkerjack lijkt mijn sweatshirt wel een donsjas.

De man is passender gekleed, in donkere kleding met een lange jas. Ik twijfel net of het een agent is die een hoertje oppakt of een vent die een meisje versiert wanneer de man zijn hoofd omdraait. Ik duik de portiek weer in.

Haar lach schalt over straat. Of hij is ontzettend grappig, of dat meisje is straalbezopen.

De lach eindigt abrupt in een snik. Alsof iemand de stekker eruit heeft getrokken.

Ik houd mijn adem in. Plotseling is het doodstil.

Ik kan het niet riskeren om te kijken.

Ik kan het niet riskeren om níét te kijken.

Jake zou woest worden. Ik heb maar één taak. Ik stel me voor dat hij schreeuwt: *Hou je erbuiten, Harper! Je bent toch al kwetsbaar!*

Hij heeft gelijk, maar dat ik cerebrale parese heb, betekent niet dat ook mijn nieuwsgierigheid verlamd is. Ik gluur om het hoekje van de portiek.

De blondine hangt slap als een marionet in de armen van de man; haar hoofd is opzij gevallen. Hij heeft zijn arm onder haar knieën gestoken en kijkt telkens weer links en rechts de straat in.

Jake wordt razend als ik de politie bel. Zijn bezigheden zijn namelijk ook niet echt legaal. Als de politie komt, loopt Jake gevaar. Loop ik gevaar. Loopt mam gevaar.

Ik blijf maar staren naar dat blonde haar, naar de slappe arm die over de grond sleept. Misschien is hij wel een mensenhandelaar. Misschien is ze dood... of zo goed als. Ik kan niet niks doen.

Ik schop mijn sneakers uit zodat die stomme linkervoet van me geen herrie maakt terwijl hij over straat sleept. Als ik wil, kan ik best snel zijn, maar zachtjes doen is lastig. Terwijl ik erheen ren, til ik het breekijzer boven mijn hoofd.

Op het allerlaatste moment draait hij zich om en waarschijnlijk redt hij daarmee zijn leven. Het breekijzer landt op zijn schouders in plaats van op zijn hoofd. Kreunend wankelt hij naar voren. Het meisje valt languit op de stoep.

Ik breng het breekijzer omhoog om hem opnieuw te raken, maar de man slaat terug voordat ik er klaar voor ben. Hij blokkeert mijn slag en ramt met zijn elleboog tegen mijn borst, terwijl hij zijn enkel achter de mijne haakt. Ik val al voordat ik het in de gaten heb. Mijn lichaam slaat hard tegen het beton.

Plotseling is hij daar, bijna boven op me. Ik haal uit. Ik kan niet bij zijn hoofd, maar raak wel zijn heup. Daarna zijn ribben.

Hij grijpt mijn pols en duwt mijn arm met kracht tegen de grond. Gillend probeer ik van hem weg te draaien, maar het voelt alsof hij op mijn rechterheup knielt. Met zijn vrije arm duwt hij tegen mijn borst. Het doet pijn. Heel erg.

‘Laat je wapen los.’ Hij heeft een accent, maar ik kan het niet plaatsen. En nu zijn gezicht vlak boven dat van mij hangt, dringt tot me door dat hij jong is, niet veel ouder dan Jake.

Ik klem mijn vingers nog steviger rond het ijzer. Mijn adem stijgt in grote paniekwolken tussen ons op. Ik sla naar hem met mijn vrije hand, maar ik zou net zo goed tegen een standbeeld kunnen meppen. Hij verstevigt zijn greep om mijn pols, totdat ik serieus denk dat de botjes over elkaar schuren.

Er ontsnapt me een zacht gejack, maar ik klem mijn kiezen op elkaar en houd vol.

‘Laat los,’ zegt hij opnieuw, zijn stem gezwollen van woede.

‘Jake!’ schreeuw ik, in de hoop dat er zo veel tijd is verstreken dat hij alweer op de terugweg is. Vanaf de stoep steken dolken van ijs in mijn rug. Elke spier doet pijn, maar ik vecht door. ‘Jake! Iemand, help!’

Ik probeer naar zijn ogen te krabben, maar hij grijpt me alleen maar steviger vast. Zijn blik boort zich in de mijne, en ik zie geen enkele aarzeling bij hem. Mijn pols staat op het punt van breken.

Ergens in de buurt klinkt plotseling een sirene, maar het is toch al te laat. Als ik opnieuw naar zijn gezicht uithaal, tref ik in plaats daarvan zijn nek. Onder mijn nagels welt bloed op en zijn blik wordt moordzuchtig. Achter hem licht de hemel al op, roze met oranje vegen.

Zijn vrije hand beweegt omhoog en ik weet niet wat hij van plan is: me slaan, wurgen of de nek breken. Het maakt niet uit. Dit is het dan. Het laatste wat ik zie, zal een prachtige zonsopgang zijn.

Ik heb het mis. Zijn hand slaat niet toe.

In plaats daarvan verdwijnt de hemel helemaal.